

Kráľ alebo tajtrlík? Na okraj korunovácie pokrokového ekológa

Branislav Michalka

10. mája 2023 ✚ *Politika* ✚ *Komentár*

Monarchia z Hollywoodu

Takmer osemdesiat rokov intenzívnej amerikanizácie európskeho človeka na ňom zanechalo nezmazateľné stopy. Komické pseudo-monarchistické príštipkárenie, ktoré sa rozkokošilo okolo posledného víkendu, nám prinieslo v médiách záplavu momentiek, na aké sme boli zvyknutí v dávnych kontinentálnych filmových komédiách pri zobrazovaní infantilných amerických turistov.

Tí, vediac neomylné už v 50. rokoch minulého storočia, že dolár, supermarket a ich buick zaparkovaný v garáži sú realitou, zatiaľ čo európske monarchie len pestrým karnevalom na pobavenie burzových špekulantov, dali si tú námahu, aby sa aspoň raz za život (pokiaľ na to mali peniaze) odfotografovali pri niečom poriadne „historickom“. Keď už nebolo nič iné, tak aspoň Napoleonov sarkofág v Invalidovni, kráľovská garda pred búdkami pri Buckinghamskom paláci alebo najlepšie ako americká rodinka kúsok od tribúny s Grace Kellyovou a jej monackým manželom, aby bola kontinuita hollywoodskeho sna a bezmocného panovníckeho tajtrlíka v uniforme dokonalá.

Ilustračný obrázok, zdroj: wallpaperflare.com

Tentokrát sa nám však postarali o hranie sa na „monarchiu“ naši európski, a teda aj slovenskí liberálno demokratickí a republikánski spoluobčania, takže import americkej detinskosti nebol nutný. Okolo nás už teraz pobehuje záplava lokálnych „Američanov“, ktorí sa rozhodli vyraziť si na čarovný víkendový politologicko-duchovný výlet do monarchistického Disneylandu. Výlet bezbolestný, pri ktorom nehrozí, žeby sa holdujúc skutočnému kresťanskému monarchovi museli odvrátiť chrbtom k moderným radovánkam a sladkému pokroku. Tam, v katedrále bez Boha, im predviedli ideálneho „monarchu“ pokrokového veku: ekologického, slobodomurárskeho a protestantského panáka bez reálnej moci, ochotného hrať za peniaze ďalej úlohu, ktorú jeho predkom prideliť oligarchovia a bankári z londýnskej City.

Vyhodiť si z monarchistického kopýtka?

Títo rýchlokvasení pop-monarchisti sa rozhodli, s odvahou sedemnásťročných dievčat vypustených z rodnej viesky, trochu si zakoketovať. Predmetom ich ošívavej koketérie, pri ktorej mali pocit, že sa dopúšťajú

vyslovujúc slová „kráľ“ a „monarchia“ niečoho odvážneho, priam protištátneho, s ohľadom na ideológiu liberálnej demokracie, bola cudná obhajoba „monarchie“ v jej súčasnej impotentnej podobe.

To by sme potrebovali, vznášalo sa nad ich liberálnym ochkaním, takúto „noblesnú“ parádu s mečmi, uniformičkami a desakralizovanými protestantsko-ekologickými katedrálami, aby sa nám tá uťahaná, mierne zapáchajúca a lacná pobeľhica Demokracia, trochu pozviechala z chodníka a dostala trochu toho metafyzického šmrncu a šarmu. Nech si ten plebs trochu zametafyzikuje a zauctyhodňuje.

Toto koketovanie s „monarchizmom“ bolo dopĺňané cudným ohliadaním sa a neustálym ubezpečovaním, že v žiadnom, ale v žiadnom prípade nejde o nejakú protidemokratickú koketériu, ale naopak, o šmajchlovanie rýdzo pokrokové, ktoré len hľadá, ako bolo povedané v komédii *Svetáci: „trochu toho nevinného povyzarenia“*. Tentokrát v hraní sa na vznešenosť, dôstojnosť a tradície.

Nemohli byť vybraní lepší reprezentanti tohto tajtrlíkovania ako prezidentka Čaputová a jej Rizman. Ten zameniac teplákovú bundu milovníka prírody a zvieratiek za kostým *à la* dostihy v Ascote, ktorý budil dojem, že chce svojho majiteľa každú chvíľu v zúfalstve opustiť, krútil sa pri svojej prezidentke ako pán Collins na kazateľnici. Pani jeho srdca zase novinárom suverénne oznamovala, že si s ekologickým Karolkom vždy, keď sa stretnú, padnú ideologicky do nôty, akoby s ním každý týždeň hrávala bridž na čajovej párty. Áno, toto sú skutoční adresáti súčasnej britskej „monarchie“ – ľavicoví aktivisti, snobsky poškľučujúci po poslednej róbe vojvodkyne Kate a snívajúci, žeby snáď raz aj oni mohli mať pred menom nejaký titul, ktorý by potvrdil ich príslušnosť k „élite“. A zároveň sa desiacy všetkého, čo skutočná kresťanská, resp. katolícka monarchia znamená.

Monarchia je vládou jedného

Monarchia totiž, aby sme parafrázovali nášho práve sa lúčiaceho, ale nezabudnuteľného pána premiéra Hegera a jeho „proti-látky“, to nie je hollywoodsky cirkus, to je „mon-archia“, čiže „vláda jedného“. Je to vládny systém založený na ľudskej prirodzenosti, ktorá si žiada otca rodiny, náčelníka kmeňa, kráľa národa a cisára ríše. Vo svojej kresťanskej podobe, akú kedysi mal aj anglický panovník, je tento monarcha vládcom z Božej milosti, obrancom katolíckej viery, s mocou navrhovať a schvaľovať zákony, s povinnosťou viesť svoj ľud k Bohu po cestách pravej viery a s povinnosťou potláčať blud. Nie tajtrlíkovať na ekologických konferenciách.

Každý, kto bľaboce čosi o monarchizme v Európe a opúšťa zo zreteľa túto najdokonalejšiu formu monarchie – katolícke kráľovstvo, len dokazuje, že si plne zaslúži nad sebou vládu oligarchických bankárov. Nezaslúži si, aby sa mu dostalo to, čo v skrytosti svojej duše, napriek žonglovaniu so slovom „monarchia“, považuje za trest najvyšší. V skutočnosti sa desí pravej monarchie a povinností, ktoré sú s ňou spojené. Desí sa konca pestrofarebného karnevalu ničotnosti, v ktorom predstavuje televízna korunovácia len jednu z možností, ktoré sa ponúkajú na trhu so zábavou.

Takto sa však môže tváriť, že sa vážne zaoberá niečím, v čo dúfa, že sa nikdy nezrealizuje. Pozostatky zdravých inštinktov ho totiž chlácholia a upokojujú, aby sa nebál hrať s týmto ohňom, pretože tu o žiadnu reálnu monarchiu nejde. Problém s Karolom III. totiž nespočíva v tom, že je ľudsky smiešny, alebo aby sme si pomohli Kantorowitzom propagovanou ideou „*dvoch tiel kráľa*“, nie v tom, že jeho ľudská prirodzenosť je komická, to by až tak neprekážalo, ale v tom, že jeho telo mystické – kráľovské, v skutočnosti neexistuje.

A tento kontrast medzi aspiráciou na monarchistickú korunovačnú mystiku a aktuálnou dutosťou „*prázdných ľudí*“, aby sme citovali jedného dávneho britského monarchistu, prázdných ľudí bez viery, dejín, tradície a cti, je tým fatálnym *faux pas* celého víkendového candrbálu a jeho náhlych apologétov.

Návrat kráľa bez nášho pokánia je nezmysel

Monarchie nepochybne prídu a obnovia sa (ak Boh dá, aj kresťanské), pretože prirodzenosť sa určitý čas dá svetskými prostriedkami tmiť a uspávať, ale nakoniec vyrazí na povrch. A náboženské prostriedky, ktoré by mohli tmiť túto prirodzenosť dlhšie, na to nemajú reálnu motiváciu. Akonáhle sa monarchie vrátia, náboženstvo v nich ľahko rozpozna Bohom daný poriadok a privíta ich. Nebudú to však operetné kráľovstvá hollywoodskeho strihu, v ktorých sa niekto hrá na posvätno a mystiku. Naše hriechy vystúpili do takých výšok, že môžeme očakávať tresty, v ktorých zrejme krv nebude látkou, na ktorej by sa príliš šetrilo. Tí, čo snívajú pod vplyvom Tolkienových novoromantických románov o „návrate kráľa“ si musia uvedomiť, že bez nášho pokánia to nepôjde. A že na tróny nezasadnú žiadni elfovia, to je zrejmé.

Dejiny Ríma nás učia, že kresťanské kráľovstvá, ktoré vznikli po páde impéria, vyrástli na horách mŕtvol navŕšených barbarmi. Nové kráľovstvá, vykúpené pravdepodobne tiež utrpením a bolesťou, povýšia na tróny mužov, o ktorých by sa podobne ako pri prvých Merovejovcoch dalo hovoriť skôr v intenciách intronizovaného gangsterstva, než o ideáloch kresťanského panovníka. Avšak, to už je daň, ktorú budeme platiť my, alebo naši potomkovia za to, že sme sa mohli niekoľko desaťročí beztriestne zabávať pri trápnych paródiách na náboženstvo a kráľovstvo.

Bude pravdepodobne trvať stáročia, kým sa nakoniec dopravujeme (ak sa vôbec dopravujeme) tam, kde sme boli pred zničením univerzálnej katolíckej Európy. Dovtedy by bolo vhodné s tým nadšením z televíznych korunovácií radšej počkať.

URL adresa článku: <http://christianitas.sk/kral-alebo-tajtrlik-na-okraj-korunovacie-pokrokového-ekologa/>